

Marian Mikołajczyk

Uniwersytet Śląski w Katowicach

marian.mikolajczyk@us.edu.pl

„Zaprzysięganie na śmierć” w praktyce sądu miejskiego z Krzemieńca w XVIII w.

*“Oath of Death” in Practice of Municipal Court of Krzemieniec
in the 18th Century*

STRESZCZENIE

W Polsce do czasów rozbiorów panowała stanowość prawa. Odrębnym prawem posługiwała się między innymi szlachta, mieszczaństwo, chłopstwo. W prawie szlacheckim (ziemskim) istniał zwyczaj, zgodnie z którym oskarżony nie mógł zostać skazany na karę śmierci, o ile wcześniej prywatny oskarżyciel wraz z kilkoma innymi osobami nie złożył przysięgi, iż podsądny na taką karę zasłużył. Składanie takiej przysięgi przetrwało aż do 1768 r. Dotychczasowe badania wskazywały na brak takiego zwyczaju w prawie miejskim. Okazuje się jednak, że w leżącym na Wołyniu Krzemieńcu w połowie XVIII w. tamtejszy sąd miejski w większości spraw karnych uzależniał skazanie oskarżonego na śmierć albo wykonanie skazującego na tę karę wyroku od przysięgi strony powodowej. Należy przypuszczać, że naśladowano w tym wypadku rozwiązania przyjęte w prawie ziemskim (szlacheckim). Nie wiadomo jednak, czy mamy do czynienia z wyjątkowym przypadkiem czy też podobnie postępowano w innych miastach na Kresach wschodnich dawnej Rzeczypospolitej. Zagadnienie to wymaga dalszych badań.

Słowa kluczowe: prawo miejskie; proces karny; przysięga; kara śmierci

Ostatnie kilkadziesiąt lat przyniosło istotny postęp w badaniach nad ustrojem i prawem sądowym miast polskich w epoce przedrozbiorowej. Szczególnie duże zasługi na tym polu ma lubelski ośrodek historycznoprawny, przy czym podkreślić należy, że swój wkład w owe badania wniósł również Jubilat, Profesor Wojciech Witkowski¹.

¹ Por. W. Witkowski, *Ordynacje pańskie dla miast prywatnych w Polsce w XVII i XVIII stuleciu*, [w:] *Z historii państwa, prawa, miast i Polonii. Prace ofiarowane Profesorowi Władysławowi Ćwikowi w czterdziestolecie Jego pracy twórczej*, red. J. Ciągwa, T. Opas, Rzeszów 1998.

Wiele zagadnień nie zostało jednak do tej pory wystarczająco wyjaśnionych. Badań nie ułatwia z pewnością duża różnorodność rozwiązań prawnych i ustrojowych w poszczególnych miejscowościach, dlatego nawet po wnikliwym i wszechstronnym przeanalizowaniu systemów prawnych wybranych miast nie mamy pewności, czy owe ustalenia można odnieść również do innych ośrodków miejskich, zwłaszcza położonych w innych regionach kraju.

Okazuje się, że takie wątpliwości rodzą się także w stosunku do jednego z ważniejszych dowodów w postępowaniu karnym, jakim była przysięga stron procesowych. Jak wiadomo, w praktyce sądów miejskich w czasach wczesnonowożytnych nie doszło do radykalnego zmniejszenia się roli owej przysięgi, chociaż na pewno jej ranga nieco zmalała. Skutecznie konkurowały z nią bowiem inne dowody, zwłaszcza dobrowolne i składane na torturach zeznania oskarżonego czy zeznania świadków. Dlatego też przysięga wyjątkowo tylko stanowiła jedyny dowód w sprawie; z reguły zarządzano jej wykonanie wówczas, gdy zebrany materiał dowodowy nie dawał całkowitej pewności co do winy bądź niewinności oskarżonego. Warto zauważyć, iż znacznie częściej korzystano z przysięgi oczyszczającej. Zdarzało się zresztą, że przysięgę oskarżającą zarządzano tylko po to, by wesprzeć nią zbyt wątłe poszlaki i umożliwić zastosowanie wobec obwinionego tortur².

W procesie ziemskim długo utrzymywał się zwyczaj poprzysięgania przez stronę powodową win oskarżonego, wobec którego sąd zdecydował się orzec karę śmierci. Przysięga ta, składana przez delatora i współprzysiężników, poprzedzała zapewne ogłoszenie wyroku, w każdym razie jej brak uniemożliwiał wykonanie dekretu³. Dopiero konstytucja z 1768 r. uznała za „niepotrzebne zaprzysięganie dawnym zwyczajem na śmierć” i zniosła je, choć (przynajmniej formalnie) przepis dotyczył tylko Trybunału Koronnego⁴. Prawo ziemskie stanowiło dość atrakcyjny

² M. Mikołajczyk, *Proces kryminalny w miastach Małopolski XVI–XVIII wieku*, Katowice 2013, s. 371–376, 394 i tam dalsza literatura.

³ O procedurze tej wspominał między innymi Jędrzej Kitowicz (*Opis obyczajów za panowania Augusta III*, wstęp M. Dernałowicz, Warszawa 1985, s. 122), twierdząc, że w Trybunale Koronnym przysięga delatora stwierdzającego, iż skazany jest „godzien śmierci”, winna być wsparta przez 11 współprzysiężników. Zob. też: W. Bednaruk, *Trybunał Koronny. Szlachecki sąd najwyższy w latach 1578–1794*, Lublin [2008], s. 194–195. Informacja o przysiędze składanej „samo-dwunast” nie jest ścisła – bardziej wiarygodne źródło mówi o poprzysięganiu „samosiódmi”. Zob. *Volumina legum*, wyd. J. Ohryzko, t. 7, Petersburg 1860, s. 329 (1768 r.). O przysiędze delatora (wraz z tylko sześcioma świadkami) w głośnej sprawie Jerzego Lubomirskiego toczącej się przed sądem sejmowym w 1664 r. zob. W. Czermak, *Sprawa Lubomirskiego w roku 1664*, [w:] *Ostatnie lata Jana Kazimierza*, oprac. A. Kersten, Warszawa 1972, s. 216–217. O zaprzysięganiu wyroku śmierci wydanego przez poznański sąd konsyliarski wspomina Andrzej Abramski, *Sądownictwo podczas konfederacji w Polsce (1672–1793)*, Katowice 1986, s. 122.

⁴ Odpowiedni przepis znosił „abusum w sprawach kryminalnych, że po dowodach oczywistych i zaprzysiężonych skrutyniach osądzonego na śmierć sąd powodowej stronie samosiódmi poprzysięgać każe”. Dlatego postanowiono, „aby gdy sąd obwinionego winowajcę na śmierć skaże, zaprzysięgać strona śmierci nie powinna, gdy osądzony *per scrutinia* dosyć jest poprzysiężony”. Zob. *Volumina legum*, s. 329. Zob. również: W. Bednaruk, *op. cit.*, s. 194–195.

wzorzec i z pewnością wywarło spory wpływ na kształt wielu instytucji miejskiego prawa procesowego⁵. Dotychczasowe badania praktyki sądowej w miastach małopolskich wskazywały jednak, iż oddziaływanie to nie objęło przysięgi potwierdzającej zasadność skazania złoczyńcy na śmierć i że pozostawała ona obca prawu miejskiemu⁶. Jak się okazuje, wniosek taki był chyba przedwczesny. W przechowywanej w Archiwum Głównym Akt Dawnych *Księżce czarnej*, czyli księżce spraw kryminalnych miasta Krzemieńca z lat 1747–1764, natrafiliśmy bowiem na ślad poprzysięgania winy oskarżonego, mimo iż wcześniej, w toku postępowania dowodowego, вина ta została raczej bezspornie wykazana⁷. Warto zatem przyrzeć się bliżej praktyce krzemienieckiej „majdeburgii” i spróbować ustalić, jaką rolę odgrywała w niej owa końcowa przysięga strony powodowej.

Szczęśliwie zachowana krzemieniecka księga spraw kryminalnych⁸ zawiera wpisy z zaledwie kilkunastu lat, aktywność tamtejszego sądu była jednak duża, ponieważ rozpatrywał on nie tylko sprawy z Krzemieńca i okolicznych wsi, lecz trafiały doń także „kryminały” z pobliskich mniejszych miasteczek: Białogrodki, Jampola, Kozina, Leśniowa, Łanowców, Zasławia⁹. Pochodząca z czasów powstania księgi numeracja sugeruje, iż krzemieniecki sąd rozpoznał w tym czasie 58 spraw¹⁰. W rzeczywistości ich liczba jest nieco niższa – zdarzało się bowiem, że część czynności podejmowanych w danej sprawie opatrywano osobnym numerem¹¹. Ponadto w paru przypadkach wpisy dotyczą dekretów sądu grodzkiego,

⁵ Por. M. Mikołajczyk, *Proces kryminalny...*, s. 573.

⁶ *Ibidem*, s. 374.

⁷ Por. *idem*, *Proces przed krzemienieckim sądem miejskim w Leśniowie w 1747 r. Z badań nad praktyką wymiaru sprawiedliwości w miastach przedrozbiorowej Rzeczypospolitej*, [w:] *Nil nisi veritas. Księga dedykowana Profesorowi Jackowi Matuszewskiemu*, red. M. Głuszak, D. Wiśniewska-Józwiak, Łódź 2016, s. 283, 289, 292.

⁸ Rkps w Archiwum Głównym Akt Dawnych, Nabytki niedokumentowe Oddziału I, sygn. 58 (dalej jako: Krzemieniec).

⁹ Szerzej o sprowadzaniu krzemienieckiego sądu do okolicznych miast i wsi zob. M. Mikołajczyk, *Sąd z Krzemieńca w wołyńskich miasteczkach. Z badań nad dziejami sądownictwa miejskiego w dawnej Polsce*, [w:] *Regnare, gubernare, administrare. Prace dedykowane Profesorowi Jerzemu Malcowi z okazji 40-lecia pracy naukowej*, t. 2: *Z dziejów administracji, sądownictwa i nauki prawa*, red. S. Grodziski, A. Dziadzio, Kraków 2012, s. 20–30.

¹⁰ Ostatni z procesów, opatrzone numerem 57, rozpoczął się 29 lutego 1764 r. i dotyczył zabójstwa, o które oskarżano niejakiego Kyryka (Krzemieniec, s. 243). Protokół tej sprawy wkrótce się jednak urywa (w aktach brakuje jednej lub kilku następujących po sobie kart), a na kolejnych stronach mamy do czynienia z innym procesem, w którym jako oskarżony występuje Fedko Huk. W tym wypadku brakuje z kolei początkowych kart protokołu. W dalszych przypisach, przywołując tę drugą sprawę, opatrujemy ją hipotetycznym numerem 58 i równie hipotetyczną datą: 1764 r. Równie dobrze mogło to być któreś z rzędu postępowanie, toczące się nawet kilka lat później, stąd też pojawiające się przy numerze i dacie znaki zapytania.

¹¹ W 1749 r. w sprawie złodzieja Wojciecha Michalickiego czynności podejmowane 30 czerwca oznaczono numerem 15, zaś wyrok, który zapadł w lipcu, został zapisany już pod numerem 16 (Krzemieniec, s. 90–91). W następnym roku pod numerem 20 umieszczono „proklamację ciała

których wykonanie obciążało władze miejskie¹². Ponieważ jedna z zapisek kończy się na oddaniu oskarżonego na tortury¹³, a w przypadku innej brakuje końcowych kart¹⁴, dysponujemy 48 wpisami w miarę dokładnie przedstawiającymi przebieg postępowania oraz zapadłe w tych sprawach decyzje.

Orzeczenia były surowe. Nawet oskarżeni, którym udało się uniknąć kary śmierci, skazywani byli zazwyczaj na dotkliwą chłostę (od 100 do 500 razów), wygnanie¹⁵, na łagodniejsze kary, np. pokutę kościelną czy kary majątkowe, mogli liczyć jedynie ci, których rola w całej sprawie była drugoplanowa, mało istotna¹⁶. W aktach nie odnotowano żadnych przysięg składanych przez powodów, które miałyby potwierdzać winę owych karanych na ciele, majątku i honorze obwinionych oraz wspierać oskarżenie¹⁷. Znamienne jest natomiast, że w toczącej się w 1749 r. sprawie złodzieja koni zaznaczono, iż oskarżyciel „obżałowanego [...] od śmierci wiecznej uwalnia, upraszając sądu, ażeby nie był kryminaliter [!] sądzony” i „do którego obżałowanego od początku inkwizycji do dnia dzisiejszego żaden instygator¹⁸ na życie jego nie znajduje się”, dlatego też darowano mu kary kryminalne, lecz miał on być na rynku „cztyry rogi różgami ćwiczony i z miasta wypędzony”¹⁹. W podobny sposób podkreślono stosunek instygatora (który „nie instyguje na śmierć, tylko uwalnia od śmierci” oskarżoną) w 1752 r.²⁰

zabitego roboczego Hwedka Szkarpety”, zaś sam proces o zabójstwo nosi numer 21 (Krzemieniec, s. 106–109). Osobne numery (27 i 31) zyskały dwa wpisy dotyczące sprawy z 1753 r., przedzielone innymi zapiskami (Krzemieniec, s. 135–140). Błędny numer 31 został wprawdzie skreślony (Krzemieniec, s. 146), ale następna sprawa i tak została potraktowana jako 32. z rzędu (por. Krzemieniec, s. 149).

¹² Tak w latach: 1748 (Krzemieniec, s. 71, nr 12), 1749 (Krzemieniec, s. 89, nr 14), 1752 (Krzemieniec, s. 118, nr 24). Gród krzemieniecki odsyłał też do sądu miejskiego oskarżonych w celu poddania ich torturom (Krzemieniec, s. 140–143 [nr 28, 1755 r.], 210 [nr 46, 1757 r.]). W 1756 r. na prośbę kahału krzemienieckiego wpisano do akt miejskich „dekret z zwierczości zamkowej na niewiernego Judkie Łuckiego” (Krzemieniec, s. 182–183, nr 40).

¹³ Krzemieniec, s. 70–71 (nr 11, 1748 r.).

¹⁴ Zob. przypis 10.

¹⁵ Zob. Krzemieniec, s. 154 (nr 6, 1747 r.), 61 (nr 7, 1748 r.), 63 (nr 8, 1748 r.), 67–68 (nr 9, 1748 r.), 85–87 (nr 13, 1749 r.), 91 (nr 16, 1749 r.), 101–102 (nr 18, 1750 r.), 106 (nr 19, 1750 r.), 117–118 (nr 23, 1752 r.), 127–129 (nr 25, 1753 r.), 148 (nr 31, 1753 r.), 171 (nr 35, 1756 r.), 173 (nr 36, 1755 r.), 175 (nr 37, 1755 r.), 189 (nr 43, 1756 r.), 208–209 (nr 45, 1757 r.), 212 (nr 47, 1758 r.), 238 (nr 54, 1762 r.), 239–240 (nr 55, 1762 r.), 241–242 (nr 56, 1762 r.). Por. też: Krzemieniec, s. 115 (nr 22, 1751 r.), 233–234 (nr 53, 1761 r.), a także s. 118 (nr 23, 1752 r. – ale tu kara prawdopodobnie była łagodniejsza, w wymiarze 50 kijów).

¹⁶ Zob. Krzemieniec, s. 31 (nr 2, 1747 r.), 87–89 (nr 13, 1749 r.), 127 (nr 25, 1753 r.), 148 (nr 31, 1753 r.), 182 (nr 39, 1755 r.).

¹⁷ Zob. dwa poprzednie przypisy.

¹⁸ Zapewne chciano w ten sposób pokazać, że w toku procesu nie zgłosił się żaden inny pokrzywdzony, który chciałby popierać oskarżenie i domagać się kar kryminalnych.

¹⁹ Krzemieniec, s. 90–91 (nr 15–16).

²⁰ Krzemieniec, s. 117 (nr 23).

Takie sformułowania sugerują, że kara śmierci mogła być orzeczona tylko w przypadku domagania się jej przez oskarżyciela, co oczywiście nie musiało jeszcze oznaczać konieczności popierania owych żądań przysięgą. Na 37 prowadzonych przez sąd krzemieniecki spraw, w których orzeczono (lub zamierzano orzec) karę główną²¹, w 31 jednak odnotowano wspomnianą na wstępie przysięgę strony powodowej²². Mimo że o winie oskarżonego przesądzały inne dowody²³, zaznaczano, iż sąd, wydając wyrok, stosuje się „do wykonanego juramentu instygatora i słusznej żałoby”²⁴, podejmuje decyzję, „zważywszy jurament instygatorów”²⁵. Podkreślano też, że „*pars* instygatorska *sub iuramento corporali* na to się sadziła”²⁶ albo że też strona powodowa poprzysięgła, iż oskarżony godny jest śmierci²⁷.

Informacje o owym juramencie są zróżnicowane²⁸. W części protokołów poprzestawano na samym stwierdzeniu faktu złożenia przysięgi²⁹ (czasami także jej nakazania³⁰), jednak w innych wskazywano dokładnie, czego owa przysięga dotyczyła lub miała dotyczyć³¹, zdarzało się też podawanie pełnego tekstu jej roty³².

²¹ Nie zawsze była to jedyna orzeczona wówczas kara – niektórych oskarżonych w tych sprawach potraktowano łagodniej.

²² Zob. Krzemieniec, s. 56 (nr 6, 1747 r.), 60 (nr 7, 1748 r.), 95 (nr 17, 1749 r.), 100 (nr 18, 1750 r.), 109 (nr 21, 1750 r.), 126–127 (nr 25, 1753 r.), 133–134 (nr 26, 1753 r.), 147 (nr 31, 1753 r.), 169 (nr 34, 1754 r.), a także sprawy wymienione w przypisach 24–27.

²³ Por. charakterystyczne stwierdzenia: sąd „tego ekscesanta i złodzieja winnym uznawszy, za takową kradzież naprzód stronie aktorowej [...] poprzysiąc nakazuje” (Krzemieniec, s. 159, nr 33, 1754 r.); „[...] wszelkim słowom obżałowana Jewka nie negowała i dobrowolnie przyznała się, jednak sąd na dokument tego gromadzie całej przysięc nakazał” (Krzemieniec, s. 126, nr 25, 1753 r.); „[...] za takowy tedy kryminal też Annę sąd winną uznawszy, najprzód instygatorom [...] poprzysiąc nakazuje” (Krzemieniec, s. 174, nr 37, 1755 r.). Zob. też: Krzemieniec, s. 145 (nr 30, 1755 r.), 168 (nr 34, 1754 r.), 174 (nr 37, 1755 r.), 179 (nr 38, 1755 r.), 184 (nr 41, 1756 r.), 226 (nr 51, 1760 r.).

²⁴ Krzemieniec, s. 30 (nr 2, 1747 r.), podobnie s. 51 (nr 6, 1747 r.), 114 (nr 22, 1751 r.).

²⁵ Krzemieniec, s. 67 (nr 9, 1748 r.).

²⁶ Krzemieniec, s. 32 (nr 3, 1747 r.).

²⁷ Krzemieniec, s. 144 (nr 29, 1755 r.). Zob. też: s. 145 (nr 30, 1755 r.), 159 (nr 33, 1754 r.), 168 (nr 34, 1754 r.), 174 (nr 37, 1755 r.), 179 (nr 38, 1755 r.), 185 (nr 41, 1756 r.), 187 (nr 42, 1756 r.), 199–200 (nr 44, 1756 r.), 209 (nr 45, 1757 r.), 215 (nr 48, 1759 r.), 219 (nr 49, 1759 r.), 223 (nr 50, 1760 r.), 226 (nr 51, 1760 r.), 233 (nr 53, 1761 r.), 238 (nr 54, 1762 r.), 249–250 (nr 58 [?], 1764 [?] r.).

²⁸ Starsze protokoły, z końca lat 40. i początku lat 50. XVIII w., zawierają na ogół dość lakoniczne wzmianki dotyczące owych przysięg. Więcej szczegółów na ich temat odnajdujemy w późniejszych wpisach, poczynając od 1753 r. (por. Krzemieniec, s. 126–127, nr 27).

²⁹ Por. np. Krzemieniec, s. 30 (nr 2, 1747 r.), 32 (nr 3, 1747 r.), 51 (nr 6, 1747 r.), 56 (nr 6, 1747 r.), 67 (nr 9, 1748 r.), 95 (nr 17, 1749 r.), 100 (nr 18, 1750 r.), 109 (nr 21, 1750 r.).

³⁰ Por. Krzemieniec, s. 144 (nr 29, 1755 r.), 174 (nr 37, 1755 r.), 187 (nr 42, 1756 r.).

³¹ Zob. np. Krzemieniec, s. 145 (nr 30, 1755 r.), 199–200 (nr 44, 1756 r.), 214 (nr 48, 1759 r.), 233 (nr 53, 1761 r.), 238 (nr 54, 1762 r.). Zob. też nieco bardziej szczegółowe informacje z wcześniejszych lat: Krzemieniec, s. 47 (nr 6, 1747 r.), 70 (nr 10, 1748 r.).

³² Zob. np. Krzemieniec, s. 126–127 (nr 25, 1753 r.), 133 (nr 26, 1753 r.), 147 (nr 31, 1753 r.), 159 (nr 33, 1754 r.), 184–185 (nr 41, 1756 r.), 219 (nr 49, 1759 r.), 250 (nr 58 [?], 1764 [?] r.).

Przysięgę składała – jak to stale zaznaczano – strona powodowa („instygator”³³, „instygatorowie”³⁴, „aktorowie i instygatorowie”³⁵, „pars instygatorska”³⁶, „strona aktorowa”³⁷, „strony aktorowe [!]”³⁸). Gdy w 1753 r. w Starym Zasławiu toczyła się sprawa o dzieciobójstwo, „na affektacją całej gromady wsi Szczurowczyków [...] tudzież i Wielmożnego JMci Pana Andrzeja Lubańskiego, gubernatora generalnego całego księstwa zasławskiego, osobiłwie na instancją instygatorów sądowych i onych delatorów”, sąd polecił, by oskarżoną poprzysięgła cała gromada, wyznaczając jednocześnie pięciu mężczyzn, którzy mieli wystąpić w jej imieniu i złożyć nakazaną przysięgę³⁹. Z kolei w 1755 r. sąd polecił złożenie przysięgi tylko jednemu z trzech oskarżycieli⁴⁰. W innej sprawie toczącej się w tym samym roku z pięciu oskarżycieli do złożenia juramentu wybrano dwóch⁴¹. W 1757 r. sąd nakazał „stronie aktorowej, urodzonemu JMci Panu Wojciechowi Buynowskiemu, administratorowi dóbr Kozina [...] instygatorów trzech, które poprzysięść mają, stawić”⁴². W 1754 r., gdy postępowanie wszczęto „na affektacją całego pospólstwa mieszczan Starego Zasławia” i wspomnianego gubernatora księstwa zasławskiego, kolejne przysięgi dotyczące dwóch osób mieli złożyć Wojciech Mazur, a następnie Stefan Stawniczy i Iwan Kaźmirczuk, wszyscy będący raczej świadkami niż powodami⁴³. Dodajmy, że w 1747 r. w Leśniowie w sprawie

³³ Krzemieniec, s. 30 (nr 2, 1747 r.), 51 (nr 6, 1747 r.), 70 (nr 10, 1748 r.), 100 (nr 19, 1750 r.), 147 (nr 31, 1753 r.). Miano w tym wypadku na myśli prywatnego oskarżyciela, a nie występującego po stronie powodowej urzędnika, choć czasami wymieniano również instygatora sądowego jako uczestnika postępowania. Por. Krzemieniec, s. 3 (nr 1, 1747 r.), 34 (nr 4, 1747 r.), 42 (nr 6, 1747 r.), 107 (nr 21, 1750 r.), 119 (nr 25, 1753 r.).

³⁴ Zob. Krzemieniec, s. 60 (nr 7, 1748 r.), 67 (nr 9, 1748 r.), 109 (nr 21, 1750 r.), 174 (nr 37, 1755 r.), 187 (nr 42, 1756 r.), 223 (nr 50, 1760 r.), 249–250 (nr 58 [?], 1764 [?]).

³⁵ Krzemieniec, s. 183 (nr 26, 1753 r.), 185 (nr 41, 1756 r.).

³⁶ Krzemieniec, s. 32 (nr 2, 1747 r.).

³⁷ Krzemieniec, s. 159 (nr 33, 1754 r.), 199–200 (nr 44, 1756 r.), 214–215 (nr 48, 1759 r.).

³⁸ Krzemieniec, s. 238 (nr 54, 1762 r.).

³⁹ Krzemieniec, s. 119, 126–127 (nr 25). W 1759 r. prawdopodobnie same gromady wiejskie, występujące jako strona powodowa, miały wydelegować „instygatorów” do złożenia przysięgi (Krzemieniec, s. 219–220, nr 49).

⁴⁰ Krzemieniec, s. 145 (nr 30).

⁴¹ Krzemieniec, s. 176, 179 (nr 38). Dodajmy, że w 1749 r. przysięgę miał wykonać „Hryćko Harbaty jako pryncypalny instygator” (Krzemieniec, s. 95, nr 17), zaś w 1753 r. sąd wprawdzie nakazał złożenie przysięgi „aktorom i instygatorom”, ale „osobiłwie Markowi Mielnikowi” – i to on tylko wygłaszał słowa roty (Krzemieniec, s. 133, nr 26). Zob. także: Krzemieniec, s. 225–226 (nr 51, 1760 r.), 228, 233 (nr 53, 1761 r.).

⁴² Krzemieniec, s. 209 (nr 45). Być może chodziło o trzech chłopów: Jakowa Mirkiewicza, Mykity, zięcia Andruszkowego, i Trochyma Kucharza, występujących w sprawie jako współoskarżyciele (por. Krzemieniec, s. 201).

⁴³ Krzemieniec, s. 160–169 (nr 34, 1654 r.). Zauważmy jednak, że sąd oskarżoną „winną być uznawszy”, nakazał „najprzód stronie to jest Wojciechowi Mazurowi, jako świadcowi [podkr. – M. M.] na wszystkie rzeczy, tak w dobrowolnych, jako i korporalnych konfesatach dobrze wiadomemu i jako obżałowana [...] za popełniony występki swój godna śmierci poprzysięść” (Krze-

o podpalenie oprócz trzech mężczyzn określanych jako instygatorowie przysięgali również trzech pokrzywdzeni pogorzelnicy niewystępujący jako powodowie⁴⁴.

Wydaje się zatem, że nie zdołano wypracować wyraźnych reguł określających, kto przy składaniu przysięgi powinien reprezentować stronę powodową. Odpowiednie decyzje podejmowano, dostosowując się do okoliczności konkretnej sprawy. Na pewno też nie miała znaczenia liczba osób poprzysięgających oskarżonego.

Krzemieńskie protokoły wskazują, iż składana przez stronę powodową przysięga miała potwierdzać (zazwyczaj udowodniony wcześniej) fakt popełnienia przestępstwa i winę jego sprawcy⁴⁵, nie można też wykluczyć, że czasami stanowiła okazję do zaakcentowania doznanych od oskarżonego krzywd⁴⁶. Niektóre z przysięg odbiegały jednak od typowego modelu. Oto w 1753 r. sąd nakazał przedstawicielom gromady wsi Szczurowczyki Małe, poprzysiąc niejaką Jewkę (Jewdokię), oskarżoną o dzieciobójstwo. W rocie znalazły się wszakże stwierdzenia, iż „ten bezbożny eksces w wsi naszej Szczurowczykach jest popełniony od obżałowanej Jewki Stanorychy i to dziecko w chliwku Iwana Pitrowicza dzieci jego znalazłszy, do nas gromady znać dano, tośmy dziecko całą gromadą na swoje oczy widzieli, że świnię piersi i szyjkie wyjedli [...], widzieliśmy, że ten bezbożny eksces przez obżałowaną Jewkie Stanorychę jest popełniony”⁴⁷. W tym samym roku krzemieniecki „sąd majdeburski dla zeznania sprawiedliwej inkwizycyi” nakazał „aktorom i instygatorom”, którzy byli poniekąd również świadkami⁴⁸, złożenie przysięgi.

mieniec, s. 168). Najprawdopodobniej nie za bardzo potrafiono odróżnić poszczególnych uczestników postępowania, a granice między świadkami i stronami procesowymi ulegały zamazaniu. Por. podobne spostrzeżenia w: M. Mikołajczyk, *Proces przed krzemienieckim sądem...*, s. 291–292.

⁴⁴ Krzemieniec, s. 47 (nr 6). Z podobną sytuacją mamy do czynienia w sprawie z 1756 r. Mężczyźni występujący po stronie powodowej później zeznawali jako świadkowie, a następnie jako powodowie poprzysięgli oskarżonego. Dołączyli do nich również świadkowie (też jako „instygatorowie”), których początkowo do owych „aktorów i instygatorów” nie zaliczano (Krzemieniec, s. 191–200, nr 44).

⁴⁵ Por. „[...] jako [...] to złodziejstwo własnych rzeczy swoich i pańskich przez Chwedka Kiryzenka jest popełnione i on sam, a nie kto inny pokradł” (Krzemieniec, s. 159, nr 33, 1754 r.); „[...] jako też Maryna, tak we dworze, w gumnie pół styrty żyta i styrte hreczki, niemniej i chliwów dziewięć z dobytkiem, jako i gumno całe Hryćkowi Sukmanukowi spaliła z jedynej złości i zawziętości swojej, będąc przy dobrych zmysłach” (Krzemieniec, s. 185, nr 41, 1756 r.); „[...] jako to czynił [...] poprzysiąc mają” (Krzemieniec, s. 209, nr 45, 1757 r.). Zob. też: Krzemieniec, s. 145 (nr 30, 1755 r.), 187 (nr 42, 1756 r.), 200 (nr 44, 1756 r.), 219 (nr 49, 1759 r.), 223 (nr 50, 1760 r.).

⁴⁶ Świadczyłyby o tym niektóre zawierające opis przysięgi zapiski: „[...] stosując się do wykonanego juramentu instygatora i słusznej żaloby na spalenie domostwa” (Krzemieniec, s. 30, nr 2, 1747 r.); „[...] i insze na swoją szkodę [...] juramentem komprobowali” (Krzemieniec, s. 47, nr 6, 1747 r.); „[...] na którą szkodę i prawdziwego dokumentu i dowodu” powód składa przysięgę (Krzemieniec, s. 70, nr 10, 1748 r.); „[...] aktorów juramentu na swoją szkodę i życie obżałowanych wysłuchawszy” (Krzemieniec, s. 106, nr 19, 1750 r.).

⁴⁷ Krzemieniec, s. 126–127 (nr 25, 1753 r.).

⁴⁸ Wcześniej sąd polecił, „ażeby strona aktorowa wraz z instygatorami przed sądem niniejszym stanęła i obdukcją spisana lub ustnie zeznać natychmiast [...] stanąwszy zeznała”, po czym wysłuchano zeznań kilku osób opisujących, jak wyglądały oglądane przez nich zwłoki dziecka.

Ostatecznie składał ją tylko niejaki Marko Mielnik, oświadczając, iż „to dziecień na swoje oczy widział i oglądał, które mające na głowie znak i na ciele pęcherze, prawdziwie urodzone od obżałowanej”⁴⁹. Podobną przysięgę złożył w 1753 r. oskarżyciel, a zarazem świadek popełnionej przez oskarżonego zbrodni cielesnego obcowania z kłaczą⁵⁰. Być może więc końcowa przysięga strony nie zawsze była tylko formalnym, uroczystym „podsumowaniem” postępowania, ale – gdy okoliczności tego wymagały – zbliżała się w pewnym stopniu do typowej, znanej z innych miast, przysięgi dowodowej lub przysięgi, którą świadkowie potwierdzali swe zeznania.

Nie były to chyba jednak podstawowe cele przysięgi. Przede wszystkim podkreślano, że składająca ją strona powodowa domagała się śmierci złoczyńcy⁵¹ albo stwierdzała, iż zasłużył na nią – jest jej godny⁵². Niekiedy zaznaczano przy tym szczególną stanowczość, „zawziętość” powodów domagających się surowego ukarania przestępcy⁵³. I te właśnie stwierdzenia czy żądania wydają się najistotniejszym elementem opisywanego juramentu.

Jeden z zeznających dodał też, co „słyszał od oskarżonej przesłuchiwaney dobrowolnie i poddanej chłości” (Krzemieniec, s. 133). Przy tej okazji dostrzegamy, że w praktyce krzemienieckiego sądu nie tylko skutecznie zacierały się różnice między oskarżycielami a świadkami, ale w ogóle miano problemy z precyzyjnym określaniem uczestników postępowania, skoro np. odróżniano „aktorów” i „instygatorów”.

⁴⁹ Krzemieniec, s. 133 (nr 6).

⁵⁰ Oskarżyciel, Chwedor (Chwedko) Bregider (Bregida), „obywatel kuźminiecki z dóbr Jaśnie Oświeconej księżnej Sanguszkowej”, przysięgał, iż „sam na swoje oczy” widział, „że obżałowany Chwedko, powoziciel lirowski przed mojem domostwem eksces niepodciwy z kłaczą popełnił” (Krzemieniec, s. 147, nr 31). Zauważmy, że wcześniej sąd „dla lepszego dokumentu i informowania” wypytał „ludzi kuźminieckich, jeżeli Chwedko Bregida nie był w czym podejrzanym”, i dopiero gdy „żadna zła nota na niego nie pokazała się”, dopuścił go do złożenia przysięgi (Krzemieniec, s. 147, por. też: s. 135–140, nr 27, s. 147–148, nr 31). Dodajmy, że w 1752 r. polecono, by Wojciech Mazur, jako świadek „na obżałowaną Reginę popełniony uczynek jej wyznał” (Krzemieniec, s. 168, nr 34, 1754 r.), a w 1764 [?] r. polecono „instygatorom [...] poprzysiąc [...] na tę rotę, jako widzieli, słyszeli i wiedzieli o wszystkim występku obżałowanego Fedka Huka” (Krzemieniec, s. 250, nr 58 [?]). Zob. też: Krzemieniec, s. 169 (nr 34, 1754 r.).

⁵¹ Por. np.: „[...] instygator [...] śmierci jego pretendujący *sub iuramento corporali*” (Krzemieniec, s. 70, nr 10, 1748 r.); „[...] instygatorów [...] juramentu wysłuchawszy [...], wcale na życie instygujących” (Krzemieniec, s. 106, nr 19, 1750 r.).

⁵² Zob. np.: „[...] sąd poprzysiąc [...] nakazuje [...], jako [oskarżony] jest godzien śmierci, na takowych wskazać się sprawdliwości mającej” (Krzemieniec, s. 145, nr 30, 1755 r.); „[...] sąd [...] instygatorom [...] poprzysiąc nakazuje, jako też Anna godna śmierci za wyż wyrażony występpek” (Krzemieniec, s. 174, nr 37, 1755 r.). Zob. też: Krzemieniec, s. 144 (nr 29, 1755 r.), 159 (nr 33, 1754 r.), 168 (nr 34, 1754 r.), 169 (nr 34, 1754 r.), 179 (nr 38, 1755 r.), 185 (nr 41, 1756 r.), 187 (nr 42, 1756 r.), 200 (nr 44, 1756 r.), 209 (nr 45, 1757 r.), 214–215 (nr 48, 1759 r.), 219 (nr 49, 1759 r.), 223 (nr 50, 1760 r.), 226 (nr 51, 1760 r.), 233 (nr 53, 1761 r.), 238 (nr 54, 1762 r.), 250 (nr 58 [?], 1764 [?] r.).

⁵³ Por. „[...] zważywszy jurament instygatorów i słuszne onych żale i pretensyje, osobiwie [z] zawziętością na śmierć obżałowanego instygujących” (Krzemieniec, s. 67, nr 9, 1748); „[...] sąd [...] referując się do prawa pospolitego, osobiwie naturalną zawziętość i jurament instygatora zważywszy” (Krzemieniec, s. 70, nr 10, 1748 r.). Zob. też wzmiankę z 1764 [?] r. o nakazaniu złożenia przysięgi „prawdziwym instygatorom na życie oskarżonego Fedka Huka instygującym” (Krzemieniec, s. 250, nr 58 [?]).

Stałą częścią roty była z pewnością inwokacja otwierająca i kończąca przysięgę („Przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu w Trójcy Świętej jedynemu”, „I tak nam Panie Boże dopomóż i niewinna Męka Chrystusa Pana”), choć krzemienieckie akta wspominają o niej tylko od czasu do czasu⁵⁴. Wyjątkowo mocno eksponowano natomiast zapewnienia, że przysięgający nie zostali przekupieni ani nakłonieni do złożenia juramentu, że nie składają go pod naciskiem władz dominialnych, wreszcie – że odzwierciedla on rzeczywistą wiedzę powodów o sprawie⁵⁵ albo że nie jest on składany „ze złości ani z żadnej zawziętości”⁵⁶.

Przysięga była składana publicznie⁵⁷ przed sądem⁵⁸, zawsze w końcowej fazie postępowania, związanej z wyrokowaniem, ale dokładna chwila jej złożenia prawdopodobnie nie była dokładnie i jednoznacznie określona⁵⁹. W znacznej części wyroków powoływano się na jurament jako już wykonany⁶⁰. W 1747 r. zanotowano zresztą składanie przysięgi, które zamknęło czynności dowodowe

⁵⁴ Przytoczone zostały inwokacje z 1753 r. (Krzemieniec, s. 126–127, nr 25). Zob. też: Krzemieniec, s. 133 (nr 26, 1753 r.), 147 (nr 31, 1753 r.).

⁵⁵ Por. „[...] na co sprawiedliwie przysięgamy, nie będąc przekupieni, ani z namowy, ani z bojaźni zamkowej, ani z baśni” (Krzemieniec, s. 127, nr 25, 1753 r.); „[...] a jako sprawiedliwie przysięgam, nie będąc przekupiony ani też namówiony, ani z rozkazu dworskiego, ani też z bojaźni dworskiej, ale jako sprawiedliwie przysięgam, tak mi Panie Boże dopomóż” (Krzemieniec, s. 133, nr 26, 1753 r.); „[...] na co sprawiedliwie przysięgam, nie będąc przekupiony ani namówiony, ani z bojaźni dworskiej, ani też unikając na siebie jakowej kary, jedynie podług sprawiedliwości mówię te słowa [...] i na to przysięgam” (Krzemieniec, s. 147, nr 31, 1753 r.); „[...] jako ani z bojaźni, ani z żadnej zawziętości, ani z żadnego przypuszczenia” (Krzemieniec, s. 169, nr 34, 1754 r.).

⁵⁶ Tak: Krzemieniec, s. 159 (nr 33, 1754 r.), podobnie: s. 168 (nr 34, 1754 r.).

⁵⁷ W 1748 r. przysięga złożona została „*palam publice in praesentia* IchM Panów sług JMci Pana Dominika Skrzyńskiego cześnika sieradzkiego i całej majdeburgii” miasta Krzemienia (Krzemieniec, s. 70, nr 10). W 1750 r. wspomniano o wysłuchaniu przysięgi instygatorów „*in praesentia* całego urzędu i mieszczan krzemienieckich” (Krzemieniec, s. 106, nr 19).

⁵⁸ Zob. informacje, że przysięga została wykonana „*in* prezencja całego magistratu” (Krzemieniec, s. 114, nr 22, 1751 r.), „przed sądem niniejszym” (s. 126, nr 25, 1753 r.), „w obecności sądu swego” (s. 159, nr 33, 1754 r.). Zob. też: Krzemieniec, s. 70 (nr 10, 1748 r.), 106 (nr 19, 1750 r.), 144 (nr 29, 1755 r.), 145 (nr 30, 1755 r.), 168–169 (nr 34, 1754 r.), 179 (nr 38, 1755 r.), 223 (nr 50, 1760 r.), 226 (nr 51, 1760 r.). W 1748 r. odnotowano wysłuchanie „juramentu na ratuszu zeznanego” (s. 60, nr 7).

⁵⁹ Chodzi tu o umiejscowienie poprzysiężenia winy wśród innych czynności prawnych. Możemy jednak przypuszczać, że dla strony powodowej istotniejsze było, jak szybko należało wykonać dotyczące tej przysięgi polecenie sądu. W 1755 r. wyraźnie zaznaczono, iż przysięga ma być wykonana natychmiast (Krzemieniec, s. 174, nr 37). Podobnie postąpiono w 1756 (s. 187, nr 42) i 1762 r. (s. 238, nr 54). W 1757 r. sąd nakazał jednak stronie powodowej wyznaczyć osoby mające przysięgać i zapewne dlatego wskazał termin ich stawienia „na godzinę czwartą po południu” (s. 209, nr 45).

⁶⁰ Por. „[...] stosując się do wykonanego juramentu instygatora” (Krzemieniec, s. 30, nr 2, 1747 r.); „[...] po wysłuchaniu instygatora juramentu” (Krzemieniec, s. 100, nr 18, 1750 r.); „[...] stosując się *ad mentem* do juramentu instygatora [...] dnia dzisiejszego [...] wykonanego” (Krzemieniec, s. 114, nr 22, 1751 r.). Zob. też: Krzemieniec, s. 32 (nr 3, 1747 r.), 51 (nr 6, 1747 r.), 65 (nr 6, 1747 r.), 60 (nr 7, 1748 r.), 67 (nr 9, 1748 r.), 106 (nr 19, 1750 r.), 109 (nr 21, 1750 r.), 126–127 (nr 25, 1753 r.), 133–134 (nr 26, 1753 r.), 144 (nr 29, 1755 r.), 145 (nr 30, 1755 r.), 147 (nr 31, 1753 r.), 168–169 (nr 34, 1754 r.), 174 (nr 37, 1755 r.), 179 (nr 38, 1755 r.), 184–185 (nr 41, 1756 r.), 200 (nr 44, 1756 r.), 223 (nr 50, 1760 r.), 226 (nr 51, 1760 r.), 238 (nr 54, 1762 r.), 250 (nr 58 [?], 1764 [?] r.).

w sprawie i o parę dni wyprzedziło wydanie wyroku⁶¹. Nie można jednak zupełnie wykluczyć, że przynajmniej w części spraw przysięgę nakazywano dopiero po naradzie sędziów nad wyrokiem⁶², skoro – jak wspomnieliśmy – nieraz stwierdzenie winy poprzedzało nie tylko złożenie przysięgi, ale nawet polecenie jej wykonania⁶³. Zauważmy, że w 1757 r. sąd, który uznał już „oskarżonego [...] winom kryminalnym podległego” i nakazał złożenie przysięgi, „jako to czynił i godzien śmierci”, musiał modyfikować swą decyzję, uchylić „winy kryminalne”, czyli zasłużoną karę miecza, i orzec jedynie chłostę, ponieważ przysięga nie została wykonana⁶⁴. W każdym razie przysięga poprzedzająca ogłoszenie wyroku umożliwiała orzeczenie kary śmierci, co niejednokrotnie podkreślano⁶⁵. Miały też miejsce przypadki polecenia złożenia przysięgi już po wydaniu i ogłoszeniu dekretu. Oto w 1756 r. sąd skazał złoczyńcę na ścięcie i nakazał powodom niezwłoczne wykonanie juramentu, który w tym wypadku otwierał drogę do przeprowadzenia egzekucji⁶⁶. Podobnie postąpiono prawdopodobnie w 1761 r. Sąd skazał wówczas dwoje oskarżonych na ścięcie i dopiero po zapisaniu tego

⁶¹ Przysięgę złożono 3 listopada, a następujący po niej wyrok nosi datę 6 listopada (Krzemieniec, s. 42, 47, 56, nr 6).

⁶² Jest to jednak tylko przypuszczenie. W 1755 r. zaznaczono wprawdzie, że sąd uznał oskarżoną za winną, po czym nakazał złożenie przysięgi, iż owa obwiniona jest „godna śmierci”, lecz po wykonaniu juramentu tenże sąd najpierw odstąpił od przeprowadzenia tortur, a potem orzekł stosowne kary (Krzemieniec, s. 174, nr 37). Taka kolejność czynności procesowych świadczyłaby o tym, że przysięga poprzedzała końcową deliberację nad wyrokiem.

⁶³ Por. przypis 23.

⁶⁴ Krzemieniec, s. 209–210 (nr 45).

⁶⁵ Por. używane w wyrokach zwroty akcentujące, iż sąd orzekł karę główną: „stosując się do wykonanego juramentu”, „do tego referując się”, „zważywszy jurament instygatorów”, „zapałszy się na [...] przysięgę, samę słuszość uznawszy” itp. – Krzemieniec, s. 51 (nr 6, 1747 r.), 67 (nr 9, 1748 r.), 70 (nr 10, 1748 r.), 100 (nr 18, 1750 r.), 114 (nr 22, 1751 r.), 127 (nr 25, 1753 r.), 134 (nr 26, 1753 r.), 169 (nr 34, 1754 r.). Zob. też stwierdzenia: „[...] a ponieważ tenże jurament jeden z aktorów wykonał, zaczynam tegoż złoczyńcę i przewodnika [sąd] godnym szubienicy być sądzić” (Krzemieniec, s. 145, nr 30, 1755 r.); „[...] a ponieważ ciż instygatorowie poprzysięgli, że ten Józef Rajkowski jest godzien śmierci za złodziejstwo przez siebie popełnione, zaczynam sądu tego Józefa Rajkowskiego na śmierć wskazuje” (Krzemieniec, s. 179, nr 38, 1755 r.); „[...] ponieważ ciż [...] aktorowie i instygatorowie pomieniony jurament wykonali, przeto sąd też Marynę Słaboszównę śmierci być podległą uznaje” (Krzemieniec, s. 185, nr 41, 1756 r.). Podobnie: Krzemieniec, s. 159–160 (nr 33, 1754 r.), 168 (nr 34, 1754 r.), 169–170 (nr 34, 1754 r.), 174 (nr 37, 1755 r.), 223 (nr 50, 1760 r.), 226 (nr 51, 1760 r.), 238 (nr 54, 1762 r.), 250 (nr 58 [?], 1764 [?] r.).

⁶⁶ „A ponieważ ci instygatorowie poprzysięgli, więc sąd tegoż Nazara sprawiedliwości miastowi, to jest Antoniemu Kondrackiemu oddaje i o godzinie dziesiątej na plac śmierci wyprowadzić rozkazuje” (Krzemieniec, s. 187, nr 42). Być może dopiero po ogłoszeniu wyroku miała być wykonana przysięga w toczącej się w 1749 r. sprawie oskarżonych o kradzież, świętokradztwo, podpalenie, w wyroku sąd bowiem nakazywał, aby oskarżyciel poprzysięgał obu obwinionych, „a po wykonanym juramencie”, aby jeden z nich był „palony żywcem”, zaś drugiemu (przed straceniem) spalono pod pręgierzem rękę. Ostatecznie kary te złagodzone na zwykłe powieszenie (Krzemieniec, s. 92–95, nr 17).

orzeczenia odnotowano przysięgę powodów, „jako Jan Pruchnicki i Anna Klimicha godni są śmierci za swój występki i mężobójstwo”⁶⁷.

W tym wypadku postępowanie wydaje się stosunkowo proste, jednak w jednej ze spraw toczących się w 1759 r. sąd powołał się na nakazaną i wykonaną przysięgę „strony aktorowej” i skazał oskarżanego o kradzieże złoczyńcę. Później natomiast dodano, że po „wyż wyrażonej sentencji”, podpisanej przez namiestnika wójtostwa, rzeczona „strona aktorowa na śmierć wyż wyrażonego aktualnego złodzieja Iwana Paprockiego przez sługę miejskiego poprzysięgła” i dopiero na tej podstawie sąd polecił wyprowadzić skazańca na plac straceń⁶⁸. W innej sprawie (także z 1759 r.) powodowie złożyli przysięgę, iż oskarżony „Sawka Jaszczuk aktualny złodziej jest i godzien śmierci”, dlatego sąd uznał, że podpada on „winom kryminalnym”, skazał go na powieszenie i wyznaczył miejsce oraz termin egzekucji. Okazało się jednak, że „strona aktorowa, już po kryminalnym dekrete instygatorów do zaprzysiężenia na śmierć roboczego Sawki Jaszczuka nie stawiała, na onego, jako godzien śmierci nie poprzysięgła”. Sąd powołał się wówczas na regułę *nemine instigante reus absolvit* i – jak się wydaje – przekazał więźnia gromadom wiejskim jako stronie powodowej, nakładając na nie obowiązek zwrotu kosztów procesu, ponoszonych do tej pory przez posesorkę dóbr, Barbarę Malińską⁶⁹. Oznaczałoby to, że w tych sprawach przysięgę składano dwukrotnie, przy czym pierwszy z juramentów pozwalał na wydanie wyroku śmierci, a drugi – na jego wykonanie.

Po raz kolejny stwierdzamy brak jednolitej praktyki. Reguły określające czas poprzysiężenia winy oskarżonego oraz konsekwencje złożenia bądź niezłożenia owej przysięgi wydają się mało precyzyjne, może zresztą w ogóle ich nie było, zaś sąd decydował się na takie rozwiązania, które uważał za najlepsze w danej sytuacji.

Przytoczone przykłady świadcząby o tym, że przysięga potwierdzająca winę oskarżonego i uznająca go za godnego kar kryminalnych była – tak jak w prawie ziemskim – warunkiem *sine qua non* orzeczenia i wykonania kary śmierci. Zauważmy, że gdy w 1761 r. w sprawie o dzieciobójstwo występująca jako strona powodowa gromada wiejska „instygować nie chciała”, sąd – choć „chciał być przystąpić do finalnego rozsądzenia tej sprawy” – uznał, że nie jest w stanie kontynuować postępowania, oczekiwał natomiast odpowiedniej „dyspozycji” właściciela wsi uchylającej się od popierania oskarżenia⁷⁰.

Wspominaliśmy już na wstępie, że nie we wszystkich sprawach, w których zapadły wyroki skazujące na karę główną, przysięgę taką odnotowano. Spraw tych było wszakże niewiele, przy czym jedna z nich dotyczyła w gruncie rzeczy egzekucji zapadłego wcześniej orzeczenia, wówczas niewykonanego, ponieważ

⁶⁷ Oskarżonej ostatecznie darowano karę śmierci (Krzemieniec, s. 232–234, nr 53).

⁶⁸ Krzemieniec, s. 214–216 (nr 48).

⁶⁹ Krzemieniec, s. 219–220 (nr 49), zob. też: s. 216.

⁷⁰ Krzemieniec, s. 227–228 (nr 52).

złoczyńca „od szubienicy oderwał się i protekcją niektórych od śmierci uwolnion” został. Ponieważ się nie poprawił i dalej popełniał przestępstwa, sąd odwołał się do poprzedniego dekretu, „ferowanego o złodziejskie akcje za poprzysiężeniem dwóch mieszczan miasta Krzemieńca”, i nakazał wykonanie kary śmierci⁷¹. W pozostałych pięciu przypadkach⁷² przyczyny pominięcia przysięgi były zapewne różne. Jedna z tych spraw dotyczyła głośnego wówczas mordu rytualnego popełnionego rzekomo w karczmie Zachalicha pod Zasławiem w 1747 r. Niewykluczone, że waga czynu i brak wątpliwości co do winy oskarżonych sprawiły, że nie wymagano wsparcia wyroku skazującego przysięgą strony powodowej⁷³. W innej sprawie (o sodomie) odnotowano jedynie przysięgę potwierdzającą zeznanie świadka i zarazem delatora (instygatora), który przyłapał oskarżonego „na młodej kobyle bestyjalny grzech czyniącego”⁷⁴. Być może przysięgę tę uznano za równoważną końcowemu poprzysiężeniu i wystarczającą, by orzec karę śmierci. W jeszcze innej sprawie też znalazła się wzmianka o przysiędze świadków. Co prawda, mało prawdopodobne jest, by ów jurament odnoszący się do wcześniejszych czynów oskarżonego potraktowano, jakby to była przysięga strony, istotne mogło natomiast być w tym wypadku stanowisko oskarżyciela (instygatora), który „upraszał na obżałowanych sprawiedliwości”⁷⁵. Nie można też wykluczyć, iż w niektórych z tych spraw po prostu zapomniano umieścić w aktach (w protokole lub wyroku) odpowiednią wzmiankę. Zauważmy, że w dekreście z 1748 r. przeoczoną wcześniej informację o złożeniu przysięgi dopisano na marginesie⁷⁶.

Wydaje się zatem, że pojedyncze sprawy, w których zabrakło przysięgi strony powodowej albo tylko jej nie odnotowano, nie stanowiły wyjątków, które w istotny sposób podważałyby zasadę poprzysięgania winy oskarżonego i zapewniania, iż godny jest śmierci.

Trudno jednoznacznie ocenić postępowanie w sprawach karnych toczących się przed miejskim sądem krzemienieckim. Niewątpliwie prowincjonalni, na ogół niepiśmienni sędziowie⁷⁷ posiadali tylko powierzchowną wiedzę o „prawie majdeburskim”, prawdopodobnie nie radzili sobie nawet z podstawowymi pojęciami, skoro – jak zauważyliśmy – w wielu sprawach zamazaniu ulegały różnice między

⁷¹ Krzemieniec, s. 238–239 (nr 55, 1762 r.), por. też: s. 234–238 (nr 54, 1762 r.).

⁷² Krzemieniec, s. 3–27 (nr 1, 1747 r.), 34–40 (nr 4, 1747 r.), 41–42 (nr 5, 1747 r.), 74–89 (nr 13, 1749 r.), 149–157 (nr 32, 1753 r.).

⁷³ Por. zwrot: „[...] sądowi swemu jawnie i dowodnie dowiedzione jest” (Krzemieniec, s. 24, zob. też: s. 3–27, nr 1, 1747 r.). O samej sprawie pisali Zenon Guldon i Jacek Wijaczka w pracy *Procesy o mordy rytualne w Polsce w XVI–XVIII wieku* (Kielce 1995, s. 54–55), tam też zamieszczono rozpowszechniany drukiem wyrok skazujący obwinionych Żydów na okrutne kary śmierci (Krzemieniec, s. 130–141, nr 5).

⁷⁴ Krzemieniec, s. 41–42 (nr 5, 1747 r.).

⁷⁵ Krzemieniec, s. 34–40, a zwłaszcza s. 35 (nr 4, 1747 r.).

⁷⁶ Krzemieniec, s. 60 (nr 7).

⁷⁷ Por. M. Mikołajczyk, *Sąd z Krzemieńca...*, s. 23.

świadkami a oskarżycielami (instygatorami, delatorami). Jednocześnie przywiązywano dużą wagę do respektowania zasad skargowości i kontradiktoryjności⁷⁸, a przejawem takiej postawy była kluczowa w postępowaniu rola przysięgi strony powodowej otwierającej drogę do wydania wyroku i jego wykonania. Nie była to z pewnością typowa, występująca w innych miastach przysięga oskarżająca, wykazująca, że oskarżony jest winny zarzucanych mu czynów, rozwiewająca wątpliwości co do ustaleń dokonanych przy pomocy innych dowodów, choć niekiedy elementy takiej dowodowej przysięgi i tu się pojawiały. Mamy w tym wypadku do czynienia raczej z uroczystym potwierdzeniem owej winy, konfirmacją⁷⁹ tego, co zostało już udowodnione. Jednocześnie przysięga ta stwarzała podstawy do wydania wyroku śmierci (czasami do jego wykonania) i w pewnym stopniu stanowiła przejście przez stronę powodową odpowiedzialności za stracenie złooczyńcy.

Możemy przypuszczać, że wprowadzenie poprzysiężenia oskarżonego do postępowania miejskiego dokonało się pod wpływem prawa ziemskiego; w przypadku Krzemieńca możliwe jest też oddziaływanie prawa litewskiego⁸⁰. Nie znamy, niestety, praktyki sądów szlacheckich, nie wiemy zatem, czy zapożyczono z nich

⁷⁸ Oskarżyciele decydowali np. o zastosowaniu lub odstąpieniu od przeprowadzenia tortur. Zob. charakterystyczne, pełne patosu stwierdzenia: „[...] a ponieważ wstąpił Duch Święty na instygatora, że obżałowanego palacza swego darował powtórnie sroższemi korporalnymi konfesaty, upraszając sądu, ażeby za pierwszemi korporalnymi konfesaty był osądzony i według praw skarany” (Krzemieniec, s. 30, nr 2, 1747 r.); „[...] ponieważ dobrowolnie do tego ekscesu przyznała się, a do tego instygatorowie gromady wsi Szczurowczyków od tortur uwalniają, tedy sąd onę [...] jeszcze do dobrowolnej inkwizycji przed się stanąć nakazuje” (Krzemieniec, s. 124, nr 25, 1753 r.); „[...] instygatorowie mąk w dekrete wyżej wyrażonym też ustąpili, a to jedynie trzy razy ogniem pieczenia, jednak pociągnięcia dobrze pozwolili” (Krzemieniec, s. 175, nr 37, 1755 r.).

⁷⁹ W 1747 r. zapisano, że dokonane ustalenia „osobliwie instygatorowie juramentem konfirmowali” (Krzemieniec, s. 56, nr 6).

⁸⁰ Znaczącą rolę przysięgi strony powodowej w sprawach karnych utrzymywał *III Statut litewski* i np. stanowił, że „jako w każdym uczynku, za który gardłem karzą, potrzeba dowodów jawnych i jasnych”, więc i gdy „kto kogo o obrażenie Majestatu wie dzie, ma dowieść świadectwem, wiary godnymi, nie podejrzanymi ludźmi, dobrymi szlachtą, siedmiu świadkami i ich i swoją przysięgą i to przy słusznych prawnych dowodziech i jawnych pewnych znakach tego takowego uczynku” (*Statut Wielkiego Księstwa Litewskiego*, Wilno 1744, s. 5, r. I, art. V). W przypadku kradzieży *Statut* stwierdzał, że „na dowód przeciw takiego złodzieja, z licem takim, za co gardłem karanie opisano, przywiedzionego, przy inszych postępach prawnych szlachcicowi jednemu samemu, a równemu z nim człowiekowi prostemu samowtóremu przysięga skazowana będzie. A gdzieby nie szło o gardło, tylko o insze karanie mniejsze, to bez przysięgi, za świadectwem trzech abo dwóch człowieków wykonywano być ma” (*ibidem*, s. 404, r. XIV, art. VII). Por. też postępowanie w przypadku innych przestępstw: *ibidem*, s. 318–320 (r. XI, art. II), 332 (r. XI, art. XVIII), 344–345 (r. XI, art. XXXI), 345–346 (r. XI, art. XXXII), 350–351 (r. XI, art. XXXIX), 370–371 (r. XII, art. I), 371–372 (r. XII, art. II), 407–408 (r. XIV, art. X). Przysięga pojawiająca się w tych przepisach to raczej typowa przysięga dowodowa (oskarżająca), aczkolwiek wzmianki o innych pewnych dowodach wskazują, że na podstawie norm zawartych w *Statucie* możliwe było i opisywane poprzysięganie oskarżonego na śmierć. Być może właśnie brak jednoznacznych postanowień prawa litewskiego powodował, iż praktyka krzemieniecka była tak rozchwiana.

samą tylko instytucję procesową czy również szczegółowe normy regulujące sposób składania przysięgi. Obserwowana w Krzemieńcu różnorodność rozwiązań, brak wyraźnych reguł wskazujących, kto winien ową przysięgę składać, co powinna zawierać jej rota, czy ma ona poprzedzać wydanie i ogłoszenie wyroku czy po nim następować i otwierać postępowanie egzekucyjne dowodziłyby, że przejęto tylko pewną ideę, a w konkretnych sytuacjach radzono sobie wedle uznania.

Należałoby jeszcze postawić pytanie, czy poprzysięganie skazanych na śmierć złoczyńców było zjawiskiem nietypowym, lokalną praktyką krzemieniecką, naśladującą sposób procedowania w sądach prawa ziemskiego⁸¹. Na taką możliwość wskazywałby brak takich przysięg w zapiskach sądowych z terenu wąsko rozumianej Małopolski. Nie wiemy jednak, czy podobna była praktyka sądów miejskich innych ziem Rzeczypospolitej, w tym jej wschodnich Kresów. Przebieg znanych nam pojedynczych spraw kryminalnych, rozpatrywanych w Kowlu i Dubnie, nie wskazuje, by skazanie złoczyńcy na śmierć lub wykonanie takiego wyroku uzależniano od przysięgi oskarżycieli (delatorów)⁸². W 1713 r. jednak, w Kobryniu, tamtejszy sąd, skazując niejaką Ulanę Romanownę za dzieciobójstwo, uznał, że chociaż „zasłużyła na gardło według prawa pospolitego, na takich występnych opisanego”, to zważywszy, że „w tej sprawie [...] instygatora dotychczas nie było i nie masz, który by ją poprzysiągł”, wymierzył jej jedynie kary chłosty przy pręgierzu i wygnania z miasta⁸³. Nie można zatem wykluczyć, że w niektórych, choć zapewne niezbyt licznych, miastach praktykowano owo umożliwiające egzekucję poprzysięganie skazańców.

BIBLIOGRAFIA

Abramski A., *Sądownictwo podczas konfederacji w Polsce (1672–1793)*, Katowice 1986.

Akty izdawajemyje Wilenskuju Archeograficzeskiju Kommissieju, t. 6, Wilna 1872.

Archiw Jugo-Zapadnoj Rossji, cz. 5, t. 1, Kijew 1869.

Archiw Jugo-Zapadnoj Rossji, cz. 6, t. 2, Kijew 1870.

Archiwum Główne Akt Dawnych, Nabytki niedokumentowe Oddziału I, rkps sygn. 58.

⁸¹ Zauważmy, że pisarzem miejskim w Krzemieńcu był przez pewien czas szlachcic Jan Tyrowski (por. Krzemieniec, s. 1 [karta tytułowa księgi], 3 [nr 1, 1747 r.], 34 [nr 4, 1747 r.], 42 [nr 6, 1747 r.], 74 [nr 13, 1749 r.]). Zważywszy na brak wykształcenia pozostałych członków sądu, możemy przypuszczać, iż wywierał on spory wpływ nie tylko na kształt protokołów i orzeczeń sądu, ale też na przebieg postępowania.

⁸² *Archiw Jugo-Zapadnoj Rossji*, cz. 5, t. 1, Kijew 1869, s. 212–214 (nr LXXIII, 1704 r. – Kowel), 260–262 (nr CIII, 1718 r. – Kowel), 267–270 (nr CVIII, 1716 r. – Dubno), 274–276 (nr CXII, 1718 r. – Kowel); *Archiw Jugo-Zapadnoj Rossji*, cz. 6, t. 2, Kijew 1870, s. 35–38 (nr 15, 1719 r. – Dubno).

⁸³ Dodatkową okolicznością przemawiającą za łagodnym wymiarem kary był też długi czas pobytu oskarżonej w areszcie – „siedziała w więzieniu w kajdanach przez pół roka” (*Akty izdawajemyje Wilenskuju Archeograficzeskiju Kommissieju*, t. 6, Wilna 1872, s. 527–528 [*Akty kobrinskoj magdeburgii*, nr 23]).

- Bednaruk W., *Trybunał Koronny. Szlachecki sąd najwyższy w latach 1578–1794*, Lublin [2008].
- Czermak W., *Sprawa Lubomirskiego w roku 1664*, [w:] *Ostatnie lata Jana Kazimierza*, oprac. A. Kersten, Warszawa 1972.
- Guldon Z., Wijaczka J., *Procesy o mordy rytualne w Polsce w XVI–XVIII wieku*, Kielce 1995.
- Kitowicz J., *Opis obyczajów za panowania Augusta III*, wstęp M. Dernałowicz, Warszawa 1985.
- Mikołajczyk M., *Proces kryminalny w miastach Małopolski XVI–XVIII wieku*, Katowice 2013.
- Mikołajczyk M., *Proces przed krzemienieckim sądem miejskim w Leśniowie w 1747 r. Z badań nad praktyką wymiaru sprawiedliwości w miastach przedrozbiorowej Rzeczypospolitej*, [w:] *Nil nisi veritas. Księga dedykowana Profesorowi Jackowi Matuszewskiemu*, red. M. Głuszak, D. Wiśniewska-Jóźwiak, Łódź 2016.
- Mikołajczyk M., *Sąd z Krzemieńca w wołyńskich miasteczkach. Z badań nad dziejami sądownictwa miejskiego w dawnej Polsce*, [w:] *Regnare, gubernare, administrare. Prace dedykowane Profesorowi Jerzemu Malcowi z okazji 40-lecia pracy naukowej*, t. 2: *Z dziejów administracji, sądownictwa i nauki prawa*, red. S. Grodziski, A. Dziadzio, Kraków 2012.
- Statut Wielkiego Księstwa Litewskiego*, Wilno 1744.
- Volumina legum*, wyd. J. Ohryzko, t. 7, Petersburg 1860.
- Witkowski W., *Ordynacje pańskie dla miast prywatnych w Polsce w XVII i XVIII stuleciu*, [w:] *Z historii państwa, prawa, miast i Polonii. Prace ofiarowane Profesorowi Władysławowi Ćwikowi w czterdziestolecie Jego pracy twórczej*, red. J. Ciągwa, T. Opas, Rzeszów 1998.

SUMMARY

Before Poland was partitioned, there had been different laws for each group of society. Gentry, townspeople and peasants had their own laws. In the gentry law (land law) there was a rule that the accused could not be sentenced to death if the private accuser with several other people did not swear that the accused deserves death penalty. The practice of such a swearing existed until 1768. Current researches indicated the lack of such a rule in a municipal law. However, in the city of Krzemieniec in Wołyń the practice was different. Local municipal court required the oath of a claimant in most criminal cases. It is possible to suppose that it was an example of imitating the land law by the municipal law. We do not know if it was an only example of such a practice or whether there were similar situations in other cities of eastern Republic of Poland. This problem requires further researches.

Keywords: municipal law; criminal trial; oath; capital punishment